

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17997/2024
11.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца Општине Петровац на Млави и Месне заједнице Мелница, које заступа Општинско правобранилаштво, против туженог АА, из ..., чији је пуномоћник Владимир Јорданов, адвокат из ..., ради утврђења права својине и коришћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 265/24 од 26.03.2024. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 265/24 од 26.03.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 265/24 од 26.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П 1483/21 од 07.09.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужилац Општина Петровац на Млави по основу одржаја има право својине, а тужилац Месна заједница Мелница, право коришћења на кп. бр. .. уписане у Лн. бр. .. КО Мелница, у површини и границама ближе опредељено у овом ставу изреке пресуде, што је тужени дужан признати и дозволити им да на основу ове пресуде упишу своја права код СКН у Петровцу на Млави. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу Општини Петровац на Млави накнади трошкове парничног поступка од 206.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 265/24 од 26.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом одредбе члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, из разлога што не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавању судске праксе, нити за новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева.

У конкретном случају ради се о парници ради утврђења права својине, односно права коришћења на основу одржаја, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од околности и утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Према утврђеном чињеничном стању, предметни део парцеле претходни власници су уступили за изградњу базена и потребе сеоског водовода, а радове су организовали тужиоци са мештанима, и за те потребе се користи од 1968. године, а одржава га Месна заједница, и никада није био у својини и државини туженог. О тужбеном захтеву тужилаца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени ревизијом оспорава оцену доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Имајући у виду наведено не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 30.11.2021. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**